

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **P. Ś.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2024 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.),

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. VI Ka 307/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. II K 985/19,

**p o s t a n o w i ł:**

**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego P. Ś. kasacji od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. VI Ka 307/22, jej autor sformułował wniosek o wstrzymanie wykonania kary (łącznie) 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Wniosek obrońcy skazanego P. Ś. nie zasługiwał na uwzględnienie. Na wstępie należy zwrócić uwagę na to, że obrońca w podstawie prawnej sformułowanego w *petitum* kasacji żądania wskazał przepis art. 532 § 1 k.p.k., co należy rozumieć w ten sposób, że wnosi on o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (choć obrońca zażądał „wstrzymania wykonania kary (łącznie) [...] orzeczonej wobec skazanego P. Ś.”).

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w szczególnych przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia – którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji – jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia – w miarę kategoriycznej – prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) w kasacji dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako

"rzucającej się w oczy" wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacyjnych nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia – także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zaszłości współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów, należy stwierdzić, że dokonywana w sposób całkowicie wstępny analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońcy skazanego P. Ś. – i to jedynie w ograniczonym zakresie, bo wyłącznie w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku – nie upoważnia do wyrażenia poglądu, iżby zarzuty te były zasadne w stopniu oczywistym ("rzucającym się w oczy") czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu szczególnie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia tych zarzutów w wyniku rozpoznania kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego. Tymczasem – jak już powiedziano wyżej – to wyłącznie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją.

Należy przy tym zwrócić uwagę na to, że obrońca skazanego formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał głównie

na charakter zarzutów kasacyjnych i ich argumentację oraz zaistnienie konsekwencji wprowadzenia do wykonania zaskarżonego orzeczenia. Trzeba zauważyć, że poza wyrażeniem subiektywnego zapatrywania co do charakteru zarzutów kasacyjnych obrońca skazanego nie wskazał jednak dokładniej, w jaki sposób zasadność zarzutów postawionych w kasacji miałyby się przełożyć na ocenę zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Jeżeli chodzi o zaistnienie konsekwencji wprowadzenia do wykonania zaskarżonego orzeczenia, które – zdaniem obrońcy – są „zbyt poważne”, to po pierwsze obrońca jedynie hipotetycznie wskazuje na zaistnienie konsekwencji, skutków, a po drugie same konsekwencje – jak wskazano wyżej – nie należą do podstaw uzasadniających nadzwyczajne wstrzymanie wykonania wyroku. Nie mają one na tyle doniosłego i nieodwracalnego charakteru, aby samoistnie dowodzić potrzeby zastosowania wobec skazanego, przepisu art. 532 § 1 k.p.k. Ich analiza może – co najwyżej – uzasadniać przekonanie o tym, że mogą one stanowić (i to też ewentualną) podstawę odroczenia, bądź przerwy w wykonywaniu kary (art. 150 i 153 k.k.w.).

Sumując należy zatem stwierdzić, że brak było podstaw do uwzględnienia sformułowanego w kasacji obrońcy skazanego wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 17 listopada 2023 r.

[PGW]

(r.g.)